

07/05/2022

Αναμνήσεις των παιδικών μου χρόνων - Μια Κυριακή των Μυροφόρων στο εξωκλήσι (τότε) του Αγίου Αδριανού στο Κατσίγκρι

/ [Γνώμες](#)

- Του Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Καλαθά, Προϊσταμένου του Ιερού Ναού Αγίου Διονυσίου Αχαρνών.

Το Πάσχα & η Διακαινήσιμος εβδομάδα, έχουν πια περάσει. Είμαστε πλέον στην εβδομάδα του Θωμά. Όλη αυτήν την εβδομάδα, περιμέναμε, εμείς, τα παιδιά κυρίως, με λαχτάρα, πότε θα έλθει η Κυριακή των Μυροφόρων, για να κάνουμε μια ανάπαυλα, από την καθημερινότητά μας και να βρεθούμε λίγο μακρύτερα απ' τ' Ανάπλι, απ' την Πρόνοια, στον Άγιο Αδριανό στο Κατσίγκρι.

Στο εξωκλήσι αυτό, πού κάποτε, πριν το 1833, ήταν ένα από τα πολλά μοναστηράκια, πού έκλεισαν οι Βαυαροί με διάταγμά τους και πού βρίσκεται λίγο ψηλότερα και έξω από το χωριό, μέσα στα δένδρα και στα πολλά αγριολούλουδα.

Στα μάτια μας, φάνταζε σαν ένας μικρός, επίγειος, παράδεισος.

Θα ξεφεύγαμε λίγο απ' τα διαβάσματά μας και από το καθημερινό μας περιβάλλον.

Η κ. Νικολέτα είχε το γενικό πρόσταγμα, μαζί με τον άνδρα της, τον κ. Αντώνη και

πιο παλιά η μητέρα της, η κ. Βαρβάρα.

Το Σάββατο, πριν των Μυροφόρων, το βράδυ, η κ. Αγγελική, η μάνα μας, ετοίμαζε όλα τα εδέσματα και τα καλούδια, που θα παίρναμε μαζί μας για να περάσουμε τη μέρα μας, μία Πασχαλινή Κυριακή στην εξοχή.

Το ίδιο βέβαια, έκαναν και οι άλλοι άνθρωποι, με τους οποίους θα ήμασταν μαζί.

Επίσης ,γινόταν και η κατάλληλη προετοιμασία, για την Θεία Κοινωνία, που σχεδόν όλοι, αν όχι όλοι, οι περισσότεροι, θα συμμετείχαν στο Ποτήριο της Ζωής.

Πολύ ενωρίς το πρωί της Κυριακής, όλοι συγκεντρωμένοι έξω απ' την Αγιά Τριάδα μας, μπροστά στο καφενείο του Αλέκου, άνδρες , γυναίκες και παιδιά, γύρω στα 40 με 50 άτομα.

Όλοι κρατούσαν από κάτι, από αυτά που χρειάζονταν για το πασχαλινό τραπέζι , φαγητό, τραπεζομάντηλα, πετσέτες, καρέκλες, καρεκλάκια, τραπέζια και περιμέναμε το φορτηγό με τον κ.Μιχάλη (τον Μαστή), οδηγό. Όταν ερχόταν, χαρά, φωνές και όλοι ανεβαίναμε στο φορτηγό, πιάναμε την θέση που μας όριζαν οι "αρχηγοί" και ξεκινάγαμε για τον παράδεισό μας. Σε καμιά ώρα περίπου, ήμασταν εκεί.

Το παμπάλαιο Εκκλησάκι του Αγίου Ανδριανού, μας περίμενε για να το λειτουργήσουμε, εμάς, από τ 'Ανάπλι, μια φορά το χρόνο, Κυριακή των Μυροφόρων.

Κατεβαίναμε από το φορτηγό. Εμείς τα παιδιά με ένα πλήρημα ήμασταν έξω από το φορτηγό και οι μεγαλύτεροι ,με την βοήθεια του κ. Μιχάλη και των υπολοίπων κατέβαιναν και αυτοί.

Ο κ. Μιχάλης επέστρεφε στ' Ανάπλι, στις δουλειές του, για να έλθει πάλι το απόγευμα, κατά τις 6 μ.μ., για να μας γυρίσει πίσω στη Πρόνοια.

Τη ωραία μοσχοβολούσε η φύση γύρω μας ,απ' τα αγριολούλουδα και από τα δένδρα. Το έαρ - η άνοιξη, είχε έλθει από το Πάσχα, τα πάντα μοσχοβολούσαν.

Εμείς ,τα παιδιά και οι γυναίκες, μπαίναμε στο Ναό να προσκυνήσουμε και να ανάψουμε τα καντήλια. Οι δε άνδρες , κάτω από το κιόσκι, τοποθετούσαν τις καρέκλες, τα τραπέζια και καμιά χρονιά ετοίμαζαν και την ψησταριά με τον οβελία, που τον έβαζαν να ψήνεται και κατόπιν, έρχονταν και αυτοί στον Ναό και όλοι μαζί περιμέναμε τον Ιερέα, για να αρχίσει η Θεία Λειτουργία.

Την Θεία Λειτουργία την τελούσε, συνήθως, ο π. Νικόλας μας (ο Σαγκιώτης) και μερικές φορές, όταν δεν μπορούσε ο π. Νικόλας, ερχόταν ο παπα -Γιάννης του

Κατσιγκριού.

Η Θεία Λειτουργία άρχιζε ,μερικούς από τούς ύμνους έψαλλαν και οι γυναίκες. Η ατμόσφαιρα ήταν λίαν κατανυκτική και μοναστηριακή, διότι δεν υπήρχε ρεύμα στο Ναό, παρά μόνον τα καντηλάκια και τα κεριά των ανθρώπων. Κάποια στιγμή ερχόταν το αποκορύφωμα της Θείας Λειτουργίας. Η ώρα της Θείας Μεταλήψεως, του Σώματος και Αίματος του Σωτήρος μας Χριστού. Όλοι με κατάνυξη, προσοχή, προσευχή και τάξη προσερχόμαστε στο Ποτήριο της Ζωής.

Γινόταν η Απόλυση, “Χριστός Ανέστη!” όλοι μαζί, παίρναμε και το αντίδωρο και βγαίναμε έξω από το εκκλησάκι, για να πάρουμε το πρωινό στο κιόσκι. Εμείς τα παιδιά, τι πρωινό θα παίρναμε..., τρέχαμε γύρω – γύρω από τον κόσμο, από το μοναστήρι, παιχνίδι, φωνές, «κακό» (τι ωραία ζωή, ανέμελη, χωρίς έγνοιες...).

Ο π. Νικόλας ή ο π. Γιάννης έπιναν τον καφέ τους, το κουλουράκι τους και τ’ αυγουλάκι τους , έλεγαν τις ευχές τους και έφευγαν για τη βάση τους.

Κατόπιν άρχιζαν οι μεγάλες συζητήσεις. Οι άνδρες σε μια παρέα έλεγαν τα δικά τους, ποδοσφαιρικά, εργατικά, πολιτικά, έκαναν και κανένα τσιγαράκι, για το καλό.

Οι γυναίκες, σε άλλη παρέα, έλεγαν τα δικά τους, τα οικογενειακά τους, τα προβλήματά τους, μπας και ανακουφισθούν λιγάκι από τα βάσανα της ζωής .Όλοι έπιναν τον καφέ τους ,έτρωγαν τα κουλουράκια τους και τα κόκκινα αυγά τους .Το ίδιο και εμείς τα παιδιά, χανόμαστε γύρω-γύρω κι ερχόμαστε, βουτάγαμε κανένα κουλούρι με ζάχαρη και κανένα αυγό στο χέρι και δρόμο, πάλι πάνω στην πλαγιά.

Η ώρα περνούσε ευχάριστα και ωραία .Ερχόταν και η ώρα του φαγητού. Οι γυναίκες, μόλις έβλεπαν ότι η ώρα πήγε 1 μ.μ., ετοίμαζαν τα τραπέζια, τα ένωναν μεταξύ τους και γινόταν ένα και έβαζαν επάνω ότι είχε φέρει ο καθένας, για το κοινό τραπέζι – για το κοινό πασχαλινό τραπέζι, (θα έλεγε κανείς τώρα, πώς, το τραπέζι αυτό θύμιζε τις Αγάπες των πρώτων Χριστιανών).

Η κ. Νικολέτα φώναζε όλα τα παιδιά και μαζευόμαστε όλοι, μικροί – μεγάλοι , άνδρες και γυναίκες, γύρω από το τραπέζι.

Φωνές ,τραγούδια, μια ωραία, ζεστή, χαρούμενη ατμόσφαιρα, πού όλους ενθουσίαζε και ευχαριστούσε.

Τελειώναμε το φαγητό μας, οι γυναίκες μάζευαν τα τραπέζια και τα πράγματα. Οι άνδρες έπιναν τον απογευματινό καφέ τους και τα παιδιά , δώσ' του παιχνίδι και φωνές .

Η ώρα της επιστροφής, πλέον, έφθανε: 6 μ.μ. Ο κ. Μιχάλης με το φορτηγό του ήταν έξω από την πόρτα του Αγίου Ανδριανού και μας περίμενε. Τότε όλοι μαζί, πάλι, ο ένας με τη βοήθεια του άλλου, αλλά και μιας καρέκλας, που εκτελούσε χρέη σκάλας ανεβαίναμε στο φορτηγό. Όλοι είχαν πάρει την θέση τους στο φορτηγό και ξεκινούσε η κατάβαση από τον Άγιο Ανδριανό – το Κατσίγκρι – τ' Ανάπλι – την Πρόνοια -την Αγιά Τριάδα μας.

Όλοι κατεβαίνουν από το φορτηγό λέγοντας μια ευχή:

«Βοήθειά μας και του χρόνου να ξαναβρεθούμε στον Άγιο Ανδριανό» (στο Κατσίγκρι). Είθε...».